

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2019. február 14.
(csütörtök)**

Szepesy László

AZ IMÁDSÁG LELKÜLETE

Énekek: 478, 657

Alapige: Dániel 9,1-11.17-19

„Dárius ... Uralkodásának első esztendejében én, Dániel, megfigyeltem a könyvekben az esztendők számát, amelyről az Úr igéje lőn Jeremiás prófétához, hogy hetven esztendőnek kell eltelnie Jeruzsálem omladékain. És orcámat az Úr Istenhez emelém, hogy keressem Őt imádsággal, könyörgéssel, böjtöléssel, zsákban és hamuban. És imádkozám az Úrhoz, az én Istenemhez, és vallást tevék, és mondám: Kérlek, oh Uram, nagy és rettenetes Isten, aki megtartja a szövetséget és a kegyességet azoknak, akik Őt szeretik és teljesítik az Ő parancsolatait. Vétkeztünk és gonoszságot műveltünk, hitetlenül cselekedtünk és pártot ütöttünk ellened, és eltávoztunk a te parancsolataidtól és ítéleteidről. És nem hallgattunk a te szolgálóidra, a prófétákra, akik a te nevedben szóltak a mi királyainknak, fejedelmeinknek, atyáinknak és az ország egész népének. Tied Uram az igazság, mienk pedig orcánk pirulása, amint ez ma van Júda férfain, Jeruzsálem lakosain és az egész Izráelen, a közel és távol valókon, mind ama földeken, amelyekre kivetted őket az ő gonoszságuk miatt, amellyel vétkeztek ellened. Miénk, oh Uram, orcánk pirulása, a mi királyainké, fejedelmeinké és atyáinké, akik vétkeztünk ellened. A mi Urunké Istenünké az irgalmasság és a bocsánat, mert pártot ütöttünk ellene; és nem hallgattunk az Úrnak, a mi Istenünknek szavára, hogy járjunk az Ő törvényeiben, amelyeket elénk adott, az Ő szolgálói, a próféták által. És az egész Izráel áthágta a te törvényedet, és elhajlottak, hogy ne hallgassanak a te szódra. Ezért reánk szakad az átok és eskü, amely meg van írva Mózesnek, az Isten szolgálójának törvényében; mert vétkeztünk ellene! (...) És most hallgasd meg, oh Istenünk, a te szolgálódnak könyörgését és esedezéseit, és világosítsd meg az Úrért a te orcádat a te szent helyeden, amely elpusztított. Hajtsad, én Istenem, a te füledet hozzánk és hallgass meg; nyisd meg szemeidet és tekintsd meg a mi pusztulásunkat és a várost, amely a te nevedről neveztetik; mert nem a mi igazságunkban, hanem a te nagy irgalmasságodban bízva terjesztjük elődbe a mi esedezéseinket. Uram, hallgass meg! Uram, légy kegyelmes! Uram, légy figyelmes, és cselekedd meg, ne késedelmezzél, tennen magadért, oh én Istenem; mert a te nevedről neveztetik a te városod és a te néped!”

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, szeretnénk megköszönni azt, ahogyan énekeltük is, hogy annyiféle helyzetben Te velünk vagy: akár veszedelemben, akár kételkedések közepe, vagy éppen fájdalmakat hordozva, de ugyanígy az örömben és áldások közepe is ott vagy velünk. Köszönjük Neked azt az ajándékot, hogyha hit által ezt megláthatjuk, megragadhatjuk, hogyha a napjaink nemcsak úgy eltelnek maguktól, és nemcsak úgy ebben a földi életben tengődik az életünk, hanem a Te jelenlétben folyhatnak le az órák és percek. És köszönjük Neked különösen is, hogy mind a jót, mind a rosszat a Te kezedből fogadhatjuk el, és hogy ezért lehet számunkra könnyebb elhordozni és elfogadni mindent, mert hú atyai kéz nyújtja azokat nekünk.

Hálát adunk Neked, hogy ezen a ma esti órán is összejöhattünk Szentlelkedtől indítva, és azért is, hogy Rád figyelhetünk. Szeretnénk kérni is, hogy hirdettesd a Te szent ígéretet. Szívünket, gondolatainkat pedig irányítsd arra, amit üzeni kívánsz, tedd, kérünk, személyessé az elhangzó igehirdetést, és kérünk, add Urunk, hogy legyen meg úgy a gyümölcse, hogy az ránk nézve áldást, Rád pedig dicsőséget szerezzen. Köszönjük Neked, hogy erre azért lehet reménységünk, mert egyszülött Fiad értünk adta magát, és Ővele együtt mindent odaadsz nekünk, így ezt az áldást is.

Legyen áldott ezért a Te háromszor szent neved!

Ámen.

Igehirdetés

Az imádságról sokan azt gondolják, hogy azt nem kell tanulni, nem kell alaposan átgondolni, mert az valahogy jön magától. Azonban azok, akik naponként szoktak könyörögni mennyei Atyánkhoz, gyakran érzik úgy, hogy az elmondott néhány mondat vagy nem volt méltó Istenhez, vagy nagyon egyoldalú volt (csak kéréseket tartalmazott), vagy valami más probléma volt vele. Ilyenkor a hívőknek gyakran jut eszébe az apostolok kérése, amellyel Urunkhoz fordultak: „*Uram, taníts minket imádkozni...*” (Lukács 11,1). Jézus Krisztus válaszolt erre a kérésre, többek között a Miatyánk elmondásával. De tudjuk jól, hogy Isten nem az úri imádsággal tanította először az Ő népét arra, hogyan forduljanak Őhöz, hogyan könyörögjenek és szólítsák meg Őt, mert már az Ószövetség is számos olyan könyörgést tartalmaz, amelyekkel Isten utat mutatott az Ővéinek abban, hogy hogyan is imádkozzanak. Dániel próféta felolvasott imádsága is, amit alapigeként hallhatunk, egy ilyen fohászkodás. Ma esti alkalmunkon ezen az imádságon keresztül négy egyszerű alapelvet szeretnénk megfogalmazni arra a kérdésre nézve, hogy hogyan, milyen lelkülettel, szívvel forduljunk Istenhez könyörgéseink során.

1. Az első fontos alapelv, amit sose szabad elfelejtenünk, hogy az imádság során Istennel, és nem egy másik emberrel beszélünk. Hadd fogalmazzak így, hogy erre mindig fel kell készülnünk. Mire gondolok? Ha valaki irodában egy jó csapat tagjaként dolgozik, akkor minden nap kötetlenül társalog a munkatársaival különféle témákról. A munka során a munkatársak úgy tekintenek egymásra, mint egyenrangú felekre, így is beszélnek egymással, kötetlenebb hangnemben, olyan szavakat használva, ami ezt a kapcsolatot tükrözi. Azonban ha valakinek az igaz-

gató tanács előtt beszámolót kell tartania az elmúlt időszakról, és meg kell fogalmaznia, hogy csapatának milyen segítségre van szüksége a cég vezetésétől, akkor az az illető azon a megbeszélésen és beszámolón másként fog beszélni, mint egyébként szokott. A vállalat vezetőivel nem beszélhet egyenrangú félként, mivel ő beosztott, nem csaponghat gondolataiban, hanem összeszedettnek, lényegre törőnek kell lennie, átgondolva, megfogalmazva azon érveket, amelyek kérését alátámasztják. Másként beszél az ember a vezetőkkel. Ugyanígy volt régen is, és ugyanilyen kiemelt jelentőségű esemény volt az, ha valaki a király elé járulhatott, és beszélhetett vele. Mondanom sem kell, hogy senki nem szólíhatta meg úgy az uralkodót, mint a jó pajtását. A vele való beszédnek is megvolt a maga módja, a tiszteletadásnak megfelelő kifejező eszközei.

Ha nagyhatalmú, magas pozícióban lévő emberekkel így beszélünk, akkor mennyivel inkább fel kellene készíteni szívünket és elménket arra, hogy a mindenható Istennel fogunk beszélni, és Őt fogjuk megszólítani! Ez nem hivatalos hangnemet, rideg stílust, távolságtartást jelent, mert Jézus Krisztus által Isten Atyánkká lett, mi pedig az Ő gyermekeivé. Ezért mi azzal a bizalommal, közvetlenséggel, őszinteséggel fordulhatunk Őhöz, ahogyan egy gyermek fordulhat az édesapjához. Az a tény azonban, hogy Isten arra méltat minket, hogy barátságos beszélgetésbe elegyedik velünk, nem jelenti azt, hogy ezzel a jóságával visszaélve mi egyenrangú félként tekinthetünk Rá, és Hozzá nem méltó szentségtelen gondolatokkal, beszéddel traktálhatjuk Őt. Ezért a Bibliában azzal találkozunk, hogy a hívők sok alkalommal imádságaik elején Isten fenségéről beszélnek, azért, hogy egyrészt ezzel magukat emlékeztessék, hogy ki is az, akivel beszélni készülnek, másrészt pedig azért, hogy ennek megfelelően lelküket, szívüket – hadd fogalmazzak így – a földi, testi dolgok fölé emeljék, és ennek megfelelően szólaljanak meg úgy, ahogyan az Istenhez méltó. Erről beszél Dávid király a Zsoltárok 25,1-ben, amikor ezt a kifejezést használja: *„Hozzád emelem, Uram, lelkemet!”* Dániel próféta imádságának elején is, a 4. versben ezzel találkozunk, amikor Istenről kezd el beszélni, azért, hogy emlékeztesse magát arra, hogy ki előtt áll, és kit szólított meg. Ezt mondja: *„Kérlek, oh Uram, nagy és rettenetes Isten, aki megtartja a szövetséget és a kegyességet azoknak, akik Őt szeretik és teljesítik az Ő parancsolatait”*. Nem akarom alaposan magyarázni ezt az igeverset, de látjuk, hogy milyen részletes leírás van itt arról, hogy milyen Isten? Hatalmas, fenséges, aki uralkodik? Isten fenségéről beszél Dániel is, hogy annak meggondolása, abba való belegondolás, hogy ki az, akivel én beszélek, olyan hatással legyen rá, ami segít neki felülemelkedni hétköznapi gondolatain és stílusán. Ugyanígy kellene nekünk is felkészíteni lelkiünkben magunkat, hogy Istent szólítsuk meg.

Nem szükséges minden imádság elején Istenről így beszélünk, ez csak egy módja annak, ahogyan a hívők felkészítik magukat arra, hogy Istennel méltó módon beszéljenek. Nem kell nekünk Isten tulajdonságairól beszélni minden imádság elején. Az viszont fontos, hogy mindig legyünk tudatában annak, hogy Istennel beszélünk, és ennek megfelelően gondoljuk végig azt, amit mondani készülünk. Ez az imádság első alapelve.

2. A második alapelv az, hogy amit Istentől kérünk, azt annak belátásával tesszük, hogy valóban szükségünk van a kért dologra. Azaz másik oldalról nézve a

dolgot, kérésünk mögött valódi vágyakozás legyen a szívünkben a szóban forgó dolog után, ne pedig csak úgy, megszokásból kérjünk valamit. Ezt azért fontos hangsúlyoznunk, mert gyakran esünk abba a bűnbe, hogy imádságainkat csak felületesen, formaságból mondjuk el, mintha valamilyen kötelességet tudnánk le Isten felé. Ugyanis mindannyian tudjuk jól, hogy az Úr segítségére és támogatására szorulunk, a nélkül elvesznénk. Ez a tudás olyan érzést kelt bennünk, amely kellően erős ahhoz, hogy imádságra bírjon és ösztönözzön minket. Az imádságot azonban sajnos az ember egy idő után egyfajta kötelességnek kezdi érezni, amelyet teljesítenie kell, ki kell pipálnia, meg kell tennie. Ez az érzés sokszor vezet oda, hogy könnyörgéseinket már megszokásból visszük mennyei Atyánk elé, és míg Istenhez fordulunk kéréseinkkel, nem vesszük komolyan, hogy szükségünk van a kért ajándékokra, lelkünkben elhidegülünk Istentől, és nem gondolunk arra, amit kérünk. Szánkkal mondjuk a kérő szavakat, kérjük a segítséget, de szívünkkel, gondolatainkkal máshol járunk. Hogy egy példát mondjak: kérjük Istentől bűneink bocsánatát, de közben vagy nem gondoljuk magunkat igazán bűnösöknek, akiknek szükségük van erre a bocsánatra, vagy imádság közben nem gondolunk bűneinkre. Tudjuk jól, hogy kérnünk kell a bocsánatot, mert ott van az Igében, és ezért kérjük is, de nincs mögötte a szívünk, nincs ott az a meggyőződésünk, hogy nekünk erre mennyire szükségünk van. Kötött szövegű imádságoknál, mint például a Miatyánk, különösen is megkísért minket ez a bűn. Mondjuk a szöveget, de komolyan gondoljuk, amit mondunk? Komolyan látjuk a szükségét annak, hogy mindezt kérnünk kell?

Ez a fajta lelkiület nemcsak a képmutatás miatt veszélyes ránk nézve – mert képmutatóvá válik az így imádkozó ember: mást mondok, mint amit belül valójában gondolok és érzek –, hanem azért is veszélyes, mert kigúnyolja Istent.

Olyan ez, mint amikor telefonbetyárok eljátszva a bajba jutott embert, semmibe véve a másokért sokat feláldozó, elhívatott embereket, kihívják a mentőket egy súlyos esethez, de amikor a mentősök kiérnek, a megadott címen nem találnak semmit. Ugyanígy gúnyt űzünk Istenből, amikor komolynak hangzó kérésekkel fordulunk Őhöz, de igazából úgy érezzük, hogy nincs szükségünk az Ő segítségére, és valójában nem is várjuk azt, hogy adja meg nekünk, amit kértünk. Vajon Isten előtt nem gyűlöletes és utálatos-e az ilyenfajta imádság, ami gúnyt űz Őbelőle, amely kéri tőle a bűnök bocsánatát, de valójában az ember nem gondolja magát bűnösnek, vagy nem is gondol bűneire, amikor kéri?

Figyeljünk tehát jól arra, hogy kéréseink mögött valódi vágy legyen a kért dolog után, és annak őszinte belátása, hogy szükségem van arra, amit Isten megígért nekem, és arra, amit kérek, ahogyan azt Dániel próféta esetében is láthatjuk. A próféta ugyanis Jeremiás próféta könyvét olvasva megértette Isten akaratát, hogy 70 év babiloni fogság után Jeruzsálemet ismét megépíti az Úr. Erről beszélt az imádságban, hogy jogos volt az Úr büntetése Jeruzsálem elpusztításával, de az Úr megígérte, hogy 70 évig tart a büntetés, és utána megújítja az Ő népét. És a próféta ezt a helyreállítást óhajtotta annyira, hogy nemcsak egy kósza kérésben említette az Úrnak, hogy Uram, ott van Jeruzsálem is, légy szíves tegyél valamit, hanem annyira szívügye volt ez a kérés, hogy böjtölt, zsákba öltözött, hamuban ült és könnyörgött. Azért tette mindezt, hogy jelét adja annak, hogy hisz az Úr ígé-

retének, és komolyan vágyódik annak beteljesedése után. Dániel bűnbánata, ami-
ben rámutatott arra, hogy Isten jogos haragja miatt került Izráel Babilonba, meg-
mutatja azt is, hogy komolyan hiszi, hogy Istenre van szüksége Izráel népének
ahhoz, hogy felépítse Jeruzsálemet, nem anyagi tőkére, nem emberi munkaerő-
re, nem hatalmi befolyásra: Istenre, hogy az Ő ígérését beteljesítse. Dániel imád-
ságában tehát egyaránt észrevehető az, hogy a próféta átérezte az Úrra szorultság
helyzetét, szükségünk van Rád, Uram, hogy helyreállíts minket, és azt, hogy ko-
molyan vágyódik az után, amit kér. Az imádkozás második alapelvének ennek kell
lennie számunkra is, hogy átérezve Istenre szorultságunkat, komolyan vágyódjunk
a kért dolgok után.

3. Harmadszor: az imádságos lelkülethez szorosan hozzátartozik az alázat.
Ez alatt két dolgot szeretnék kihangsúlyozni.

Egyrészt azt, hogy az ember Isten alá veti magát őszintén. Igazából úgy he-
lyes ezt megfogalmazni, hogy fel- és elismeri, hogy Istennek van alávetve. Mert
ez akkor is igaz, hogyha én ezt nem látom be, akkor is Neki vagyok alávetve. Az
alázat ezzel kezdődik: belátom, hogy Isten uralma, hatalma alatt élek. Ez pedig az
imádság során abban nyilvánul meg elsősorban, hogy az ember nem magában
bíz, amikor kéréseit elmondja, hanem egyedül Istenben és az Ő kegyelmében, és
ennek folyománya az, hogy az ember nem magát dicsőíti és dicséri, hanem egye-
dül Istent. Mint ahogyan Dániel próféta is ezt teszi imádságában, amikor ezt monda-
ja: *„mert nem a mi igazságunkban, hanem a te nagy irgalmasságodban bízva
terjesztjük elődbe a mi esedezéseinket.”* Mennyire őszinte ez! Nem abban, amit
én tettem, Uram, nem abban bízom, hogy ezért meghallgatsz engem, hanem a Te
nagy kegyelmed miatt. *„Uram, hallgass meg! Uram, légy kegyelmes! Uram, légy
figyelmetes, és cselekedd meg, ne késedelmezzél, tennen magadért, oh én Iste-
nem; mert a te nevedről neveztetik a te városod és a te néped!”* (18b-19. vers)

Ugyanerről beszél Krisztus is, amikor például adja nekünk a vámszedő és fa-
rizeus imádságát, amelyek közül az utóbbi hogyan imádkozik? Magát magasztal-
ja fel: látod, Uram, micsoda nagyszerű gyermeked vagyok, megadom a tizedet, és
mindenben engedelmeskedem neked. És az előbbi, a vámszedő, a bűnös önma-
gát megalázza Isten előtt: *„légy irgalmas nékem, bűnösnek”*. A próféták imádsá-
gaiban, de a kereszten haldokló lator esetében is ezzel találkozunk, hogy alázattal
szólítják meg az Urat.

Önmagunk megalázása tehát az imádsághoz tartozik részben úgy, hogy csa-
kis egyedül Istenben bízunk, másrészt pedig az alázat azt is jelenti, hogy bűnein-
ket őszintén bevalljuk, és azokra bocsánatot kérünk. Bűneink bevallásának és a
bocsánat kérésének azért is van helye szinte minden imádságban, mert emlékez-
tet minket arra az alapra, amelyen minden könyörgésünk áll: ez pedig Isten ke-
gyelmessége és irgalma. Mert ha én bocsánatot kérek, akkor csak ebben: az Ő
kegyelmében és irgalmában bízhatom. Ugyanis semmi alapunk nem lenne abban
reménykedni, hogy Isten meghallgat minket addig, amíg bizonyosak nem va-
gyunk a felől, hogy Ő megbékélt velünk, és az Ő kegyelmét adta. Többek között
ezért is van helye imádságainkban a bűnvallásnak, és nemcsak a naponként el-
követett bűnök miatt, hanem a régebbi vétkek miatt is. Dániel próféta is régmúlt
idők bűneit vallja meg az Úrnak, nem a Babilonban elkövetett bűnöket, hanem a

több évszázadon keresztül elkövetett bűnöket. Ugyanezt teszi Dávid király is az 51. zsoltárban, nemcsak az Úriással szemben elkövetett bűnökről beszél, és emlékezik meg, hanem arról is már, hogy ő már bűnben fogant az anyja méhében, és bűnben született. Miért bánkódik Dávid király bűnös természetem miatt? Menteteni akarja magát, hogy bűnös a természetem, ezért az elkövetett bűneimet kisebbittem úgy, hogy azt mondom: saját bűnös természetem áldozata vagyok? Nem, nem ezért hivatkozik arra, hogy ő bűnben született, hanem azért gyűjti össze élete bűneit, hogy minél szigorúbban kárhoytassa magát, hogy ennek tükrében minél inkább felragyogjon Isten kegyelme és irgalmassága, amiben reménykedhet. Mert tudja jól, hogy azokra a bűnökre is már az Úrnál kész a kegyelem, és ezzel bátorítja magát a jelen bűneivel szemben is.

Isten bűnbocsátó kegyelme ragyog fel, amikor bűneinket bevalljuk, és azokra bocsánatot remélünk Krisztusért. Ezért volt az, hogy Krisztus a bűnbocsánat meghirdetésével kezdte, amikor hozzá vitték a gutaütött embert a barátai, ezért mondta mindenekelőtt azt: „*megbocsáttattak néked a te bűneid*” (még nem gyógyult meg az ember, semmi nem történt). Ezzel kezdte. És miért? Hogy reménykedjen az ember az isteni kegyelemben. Mert Isten kegyelme az alapja minden ajándéknak, ezért az alap felől akar minket Isten bizonyossá tenni, amikor alázatra szólít fel minket.

Amikor tehát Isten alázatra szólít fel, azt akarja, hogy senki és semmi másban ne bízunk, amikor kéréseinket elé visszük, mint az Ő irgalmasságában és kegyelmében. Nem akarja, hogy magunkat érdemeseknek tartsuk az Ő ingyenes ajándékaira csak azért, mert már esetleg régóta – évek vagy évtizedek óta – szolgáljuk Őt, vagy mert különbnek tartjuk magunkat másoknál, vagy mert látszólag engedelmesebb életet élünk. Semmi ilyesmi alapot nem akar Ő adni az imádságainknak. Kéréseink egyedüli alapja az Ő kegyelme lehet csak, és erre akar elvezetni mindig bennünket önmagunk megalázása által. Ne magadban bízzál, ne abban, hogy mekkora hívő vagy, ne abban, amit tettél, egyedül Krisztusban és az Ő kegyelmében.

4. Végül, de nem utolsó sorban, az imádság negyedik alapelve az, hogy meghallgatásunk biztos reményében, hittel imádkozzunk. Dániel imádságában is azt fedezhetjük fel, hogy a próféta bizonyos volt a felől, hogy az Úr meghallgatja őt, és segítséget nyújt az Ő népének. A hittel való imádság alatt elsősorban az Úr jósága felől való bizonyosságot értsük, valamint az irántunk való jóindulatát, és ígéreteihez való hűségét. Jézus Krisztus is arra biztat minket a Márk 11,24-ben, hogy így imádkozzunk, mert ezt mondja: „*Amit könyörgésetekben kértek, higgyétek, hogy mindazt megnyeritek, és meglészen néktek*”. A Máté 21,22-ben is erről beszél, amikor azt mondja: „*amit könyörgésetekben kértek, mindazt meg is kapjátok, ha hisztek*”. Hittel való imádság. Értelemszerűen itt nem arról van szó, hogy ha emberileg nézve bármit kérünk, legyen az akár bűnös dolog is, de ha meggyőződve, hittel kérjük, akkor megkapjuk. Nem. Ilyet nem ígér nekünk Isten. Hanem a hittel való imádság elsősorban azt jelenti, hogy az Úr jósága felől legyünk meggyőződve, és arról, hogy segítségünkre lesz. Lehet, hogy nem úgy, ahogyan mi szeretnénk, és nem is úgy, hogy mi megmondjuk Neki, mit tegyen, hanem az Ő saját bölcsessége szerint. Ahogyan Jakab apostol is mondja levelének első feje-

zetében: „*Ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől, aki mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül adja; és megadatik néki. De kérje hittel, semmit sem kételkedvén: mert aki kételkedik, hasonlatos a tenger habjához, amelyet a szél hajt és ide s tova hány*”. Hittel kell tehát imádkoznunk, Istenben bízva. Mert mit remélünk akkor, amikor úgy fordulunk Őhöz, hogy még a felől sem vagyunk bizonyosak, hogy egyáltalán meghallgat-e minket? Mi-féle imádság volna az ilyen: Uram, nem tudom, hogy meg akarsz-e engem hallgatni, de Hozzád jövök, mert nagy bajban vagyok, kell a segítséged, ha ugyan méltónak találsz rá. Milyen imádság ez? Nem ilyenekkel találkozunk a Szentírásban, hanem pont az ellenkezőjére szólít fel minket az apostol, amikor azt mondja a Zsidók 4,16-ban: „*járuljunk azért bizodalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítségül*”. Bizalommal, segítséget és kegyelmet találva.

Ez a hittel való imádság abban is megnyilvánul, hogy az ember nem feledkezik meg a kért dologról. Számptalan kéréssel szoktunk az Úrhoz fordulni, de nem várjuk, hogy valóban megadja-e az Úr, vagy másként oldja meg a helyzetemet, vagy nemet mond rá, és mást tesz? Elmondjuk, és gyakran utána elfeledkezünk róla. Pedig a hittel való imádságnak abban is meg kellene nyilvánulnia, hogy kitartóan, ha kell, hosszan imádkozunk az adott dologért újból és újból. Ez pedig nem hitelenség. Gyakran összekapcsoljuk a kettőt, hogy ha valamiért sokszor imádkozunk, akkor nem bízunk az Úrban, és hitetlenek vagyunk. Ez nem igaz. Ez ugyanaz, mint hogy Isten ígéreteket adott nekünk, amelyekben bízhatunk. De a bizalom mellett Ő megparancsolja azt is, hogy imádkozz érte, és kérjed azt. Ő mind a kettőt párhuzamosan megparancsolja: bízzál és kérjed. Nem mond ellent a kettő egymásnak. Ugyanígy, ha kitartóan imádkozol, azzal nem hitelenségről beszélsz, hanem az Úr ígéretébe vetett bizalmadról. Másrészt pedig a hittel való imádság várja Isten válaszát, legyen az akár megengedő vagy elutasító.

Összefoglalom. Az imádság 4 alapelve a következő: 1. Sose szabad elfelejtenünk, hogy az imádság során Istennel beszélünk (nem egy egyenrangú féllal, emberrel). 2. Kérésünk mögött valódi vágyakozás legyen a szívünkben a szóban forgó dolog után, ne pedig csak úgy, megszokásból kérjünk valamit. 3. Alázattal imádkozzunk. 4. Meghallgatásunk biztos reményében, hittel imádkozzunk. Testvérek, nem ezek miatt fog meghallgatni minket az Úr, hanem egyedül az Ő egyszülött Fiáért, Jézus Krisztusért. De amikor Isten imádkozni akar tanítani minket, akkor az ilyen lelkületre akar nevelni bennünket, gyermekeit. Szentlelke segítsen és vezessen minket imádságainkban, hogy azokat akarata szerint, lelki módon tudjuk elmondani.

Imádkozzunk!

Felséges Urunk, Istenünk, mindenható Atyánk, mindenekelőtt szeretnénk megköszönni Neked azt a kiváltságot és lehetőséget, hogy egyszerű, porszem teremtményként, úgy, hogy Ellened vétkezünk nap mint nap, és lázadozunk akaratod ellen, mégis színed elé engedsz bennünket, megszólíthatunk Téged Jézus Krisztusért. Köszönjük Neked, hogy ennyire alászállsz hozzánk, és ennyire figyelsz mindarra, amit szívünkben kigondolunk, amit ígéreteid alapján kérünk, pedig

AZ IMÁDSÁG LELKÜLETE

semmi nem kényszerít Téged erre, és nem is lennél kötelezve arra, hogy meghallgass bennünket. De mivel irgalmas és kegyelmes vagy, szerető Atya, ezért fordulsz hozzánk. Köszönjük ezt Neked.

Szeretnénk bocsánatot kérni, amikor elfelejtkezünk erről, hogy mekkora kiváltság is az imádság, a könyörgés, hogy Dávid király módja szerint szívünket kiönthetjük Előtted, nemcsak örömeinket, hanem fájdmunkat, kételkedéseinket, panaszainkat. Köszönjük, amikor azt tapasztaljuk, hogy az imádság alatt Szentlelked munkálkodik bennünk, és hitet, Benned való bizalmat, Benned való egyedüli reménységet ébreszt szívünkben. Szeretnénk kérni mi is az apostolokkal együtt, hogy *„taníts minket imádkozni”*.

Köszönjük mindazokat a könyörgéseket, amelyeket a Szentírásban részben ezért is elénk adtál. Könyörgünk, hogy valóban hadd tanuljunk belőlük, hogy Szentlelked tanítson minket. Köszönjük, hogy Ő is kimondhatatlan imádságokat ad a mi szívünkbe. Kérünk, hogy az imádságaink hadd legyenek Irántad való imádatunk kifejezőeszközei is.

Imádkozunk azért, hogy az oly gyakori, és sajnos gyakran természetes kép-mutatás alól szabadíts meg bennünket, különösen imádság alatt, hogy amit kérünk, azt őszinte szívvel, igazi szükségét érezve, és Benned bízva hadd kérjük. Köszönjük Neked, hogy Te magad buzdítasz minket erre, hogy kérjük, és megadatik nekünk. Így könyörgünk, hogy vezess bennünket az imádságos lelkületben.

Hálát adunk, hogy itt a gyülekezetben, testvéri közösségben együttesen is Hozzád fordulhatunk. De köszönjük azt is, hogy alkalmat adsz arra, hogy csendességeink során, otthonunkban egyedül is Teled jöjjünk, alázattal Eléd boruljunk, bűneinket megvalljuk, és kérjük azt, amit Igédben megígértél. Könyörgünk, hogy *„taníts minket imádkozni”* egymásért.

Segíts könyörögni szenvedő, beteg testvéreinkért, azokért a gyászolókért, akik elvesztették szerettüket, kérünk, Urunk, Te legyél vigasztalójuk, Te legyél az, aki újból erőt ad nekik.

Könyörgünk gyermekekért, fiatalokért, felnőttekért, idősekért egyaránt, hadd forduljunk Hozzád, és bízunk egyedül Tebenned, és hogy hadd lehessen az imádság ennek egyik útja számunkra.

Könyörgünk gyülekezetünkért, egyházunkért, annak szolgálóiért, hirdettesd az evangéliumot, annak az örömhírét, hogy Hozzánk tértél, és hogy beteljesedett az ígéret, miszerint Immánuel, velünk az Isten.

Kérünk magyar népünkért, annak vezetőiért, vezesd őket Szentlelked által döntéseikben, népünk körében pedig adj megújulást, ébredést, Hozzád térést.

Segíts, hogy hadd várjunk Terád addig a napig, amíg magad mellé veszel minket, vagy vissza nem jössz az ég felhőin át. Köszönjük, hogy megígérted, hogy addig is velünk vagy minden napon.

Legyen áldott, Urunk, ezért a szent és áldó jelenlétedért is a Te háromszor szent neved!

Ámen.